

АНТІН ПАВЛЮК

Ватра

АНТИН

ПАВЛЮК

147960

200

ВАТРА

ВАТРА

А Я РОКАМИ ЖДУ ПРОРОКА,
ІЗ ВІТРУ З ПОЛУМ'ЯМ У РАЗ
ЯК ЗАХЛИСНЕ ВЕСНА ПОТІКАМИ
І ЗІТРЕ СОНЬ ІРЖУ ОБРАЗ
ЦИМ СНОМ ПРОДЕРТИСЯ У ДІЙСНІСТЬ
В ІХ СЛОВІ ФОРМУЛУ ЗНАЙТИ
НЕСАМОВИТОЮ НАДІЄЮ
ДНІ ПОСИЛАЮ НА ХРЕСТИ

В ГОДИНІ ТІЙ УПЕРТИЙ ВІРНИЙ
ПРОРВАТИСЬ СЛОВОМ ПОЧУТТЯМ
ЖИВОГО М'ЯСА ЦЕ ЛАХМІТТЯ
ВИ БАЧИТЕ ПУТЯМИ ВИСИТЬ
І СТАЛО ВАТРОЮ ЖИТТЯ

А БУЛО НІЖНОСТІ Й ТРІВОГИ
ЯК В РАНКУ ПРОВЕСНИ В САДКУ
КОЛИ ВИШНІ ОБСИПАЛИ ПОРОГИ
І ВІТЕР ЩО НЕ СТРИМАТИ ЗНЕМОГИ
І ЛЮБА ДІВЧИНА В КВІТЧАСТОМУ ВІНКУ
ДО МОГО ЩАСТЯ РАДІСНА ДОРОГА

І СПОДІВАНЬ БУЛО
ЯК ПОЛЯ П'ЯВСЯ ШИТ
ДО СОНЦЯ
В ДЕНЬ СОЧІСТИЙ ЯРИНОЇ
ЩОБ Я НА ВСЕ ЩО НЕ ТОЙ ШЛЯХ
МОВЧИ
ЩОБ СЕРЦЕ Я ЗАБИВ
ЗРОБИВ ЧУТТЯ ПОГНОЄМ

БО Я РОКАМИ ЖДУ ПРОРОКА
ІЗ ВІТРУ З ПЛОМІНЕМ УРАЗ
ДЕ ЗАДЗВЕНИТЬ НЕСТРИМ ПОТОКІВ
ОТА МЕНІ СТРУНА ВИСОКА
ЗМИТЬ БРУД ЗНЕВАГ
СПАЛИТЬ ІРЖУ ОБРАЗ.

ІСПИТ

Не, ТЯЖКО ДАНЕ марнуючи...
Ні! глину БЕЗТВАРНУ в к а м і н ь...
І з гір виколупуючи ГОЛИМИ руками
ПУТЯ

голос п р о с т о р у чуючи

Із підлёт і лінійств ласкавости
НА ПРОТЬ СОНЦЯ л и ц е підіймаю
Що хвилини — у ж е р о к а м и
ВПЕРТО ТЯЖКО Й КРІВАВО
І с п и т НА ЛЮДИНУ т р и м а ю

ПРОКЛЯТТЯ

Всіх ваших стомлених, іржавих
Думок і почувань і слів...
Та-недержавної держави
Не гимн, а скавуління псів;

Всіх ваших серць-хитких та кволих,
Де вчинків зрадних ліпотів!
Не в поміч! — Ночі сліпота!
Вже суд іде питать в розплатах облю.

Так скавуліть! В загравах грає
Народження суворих доб!
Вам серце лячно завмірає: —
Ще б хвильку! Втриматися! Щоб!

Ех! Щоб! І коб! Ваш вік-тьма-проща...
Та храм звалився. Стлів ваш бог.
За карк би вас, та всіх на площу,
Де вітер полум'ям полоще,
Де кровію змивають: — хто ще
Старого льоху? хто-перин?
Хто хоче захисту давнин?
Та він забут-ваш бог єдиний!
Без нього б-карк товстий не всьох!
В майдан! Платити боргу-хто ще!?
За карк всіх вас! Всіх вас-на площу,
Або, на вічний сон, — у льох!

ПРАГА,

1923.

КОХАННЯ ЛІТНЬОЇ НОЧІ

І
Зітхання вітру. І РАПТОМ м о в
Кунять не слід!

Д е с ь т а м згадали.
Шарпнулось листя в шелест змов...
-Це-вони т а к с о б і. ІХ МАЛО.

І знову -тільки- зорь мигтінь.
Вся ніч, що в ароматах, змліла.
Та, світиться З ТЕМНОТ мені
Усе його бажать, -ц е т і л о.

2
Це тіло, ЯК ДУРМАН. Уста.
Пі-п а м о р о ч н і. ЖОНИ? НОЧІ?
Мірядом зорь вселило став.
Ч а с с т а в. І словником те, ХОЧУ!
Є д и н е, що на цілий світ.
Що вичерпав думку, почування...
До уст, до перс її-припасти... п и т ь!
І змучитися в край... І НЕ НАПИВСЬ
д о р а н н я.

3
Б о г и н я ч и с е с т р а? ЖАГОЮ
Т и НЕОБСЯЖНА і СТРАШНА!
Ось, м и л о с е р д о ю рукою
Мене гамуш- д и к у н а .
І стільки мудрости, любови-
У ніжнім доттику руки.
Н у, т а к - с к а ж и! ПРИЗНАЙСЯ!
ХТО ВИ?
Б л и з ь к і , НЕСТЕРПІТЬ-
Ч У Ж И Н Ї!

КУБЛО ПІД ВІКНОМ

У мене під вікном-покинута кубло...
Ті /певно/ ластівки-давно знайшли
свій вирій.
А може їх вихрицею змело?
Десь... В горах, чи у морі... ДНІЄ.
БІЛЬ, РОЗВИДНЯЄТЬСЯ МЕНІ
НЕВСИТНІЙ БОРОТЬБИ, НЕВСИТНИМ СПРАГАМ
ДНІ

Послухай, серце! Що ці марні мўки нам?

Вертавсь опівночі. Як завше. На весні
Оце було. Як входив, - світлом, стукотом
В гнізді пташат звичайно я будив.

Здрігалися вони... і цвіринчали й...
засинали...

Чи снилось їм пригод, що удалися в дні?
Як хлопці вулицею
Камінцями в них жбурляли?!...

Бо ми-однакової долі-тут дістали.
Тепер пuste гніздо. Як серце в днях—
— на дні.

Все путь: за вирієм солодкої надії.

А тут вікном - понуро осені,
І шпарами дверей провогклий вітер віс.
Як світу мисль мені.

ПРОЩАННЯ

В останнє хусточкою з пристані махнуть.
І знов у ко́лотоц путі твої обернено.
І сон чи спомин - ясний день з ОВЕРНУ...
Сад затишній, - де втишно так здрімнуть.

У пристанях, в коршмі мінять уста, як
шклянку...

Який, - коли? - Іще всміхнеться луг?
Десь мати проти сонця гріється на танку,
Уже на иншого нетерпиться коханка,
и, ключі, він забува, твій найвірніший друг.

AVE MARIA

На заході день одмолився барєвно.
Мов ще раз пережив прожите.
Мягко стелеться курява...
Вечір. Усім-спочити.
Срібні водограї тополь темніють.
Срібні лепети листя зникли.
Темінь. Смерк. Зшелестіло, хилиться...
В теплий ароматом сон, у безвітря.

Все спиня. Завміра-безкраями.
и вертаю з поля. Та що це? - Однако, все
у вогні я.

Оглядаюся ще назад. Ще за нею мрію.
А полям: спокою та зрости. Вечоріє,
- Ave Maria!

Те, минуле-вогонь... Іще нині жаль...
Ця, сьогодні-над попелу, купку-печаль...
Хай холоне. Що з попелу, як і не тліє!..
AVE, MARIA!

О, ці спогади! Вічно, усё вам болить.
Вічно серце-немов би-здаля-щимить.
А вже розум забув-дні, порядок, деталі в
подіях...

Тільки серце зовб і болить,
Як, м'ягка в болях, мисль-туманів.

Селяне з праці вертаються. З поля.
Похилені чола долі. Землі.
Ще вірять.

Біля хреста
У світі-по вечірньому тихі, порожні
Вклякнувши на розхрестю знеможено
Залишають від серця тепла і щирости.
Вічна, трудна надія, вірости...
Коли втома гнітить, а світ вечорів: —

AVE, MARIA!

Такі теплі, живі ці поля вечірні...
Стільки тої... не бачив на людях, щирости!
Так зорить же в теплі, як зорі, надії...
AVE, MARIA!

AVE MARIA-вклякають нові, нові.
З повними очима сліз-вклякають жінки.
Де, з каплиці, -встріч їм
Теж по сільському убрана жінка,
Мов котра з цих живих, що вклякли...
Дивиться жінка з сумними очима,
Очіма великими, зляканими.

Жінка над головою переслідуваної дитини...
Скільки таких дітей!
Кожної п'яді, кожної години!
Беззахисно переслідуваних дітей скільки
гине.

Марно і люту боліти! Марно надії-мріяти.
AVE, MARIA!

Маріє!
Покритко Маріє!
Марна була твоя боляна путь!

Стільки нині у світі,
Що вже й одчасм навіть не ждуть
Братиків і сестричок твого сина.
Не будь самотою вічно, чужа!
Вийди на люде в тяжку годину.
Не будь самотою вічно чужа!
Вірять вони, що усього ти можеш,
Поможи на шляху, де вістряв ножа
Зшматоване життя шеревів переможених!
Над слідами дитячими жони плачуть...
Ти, хіба, там свої дитини не бачиш?

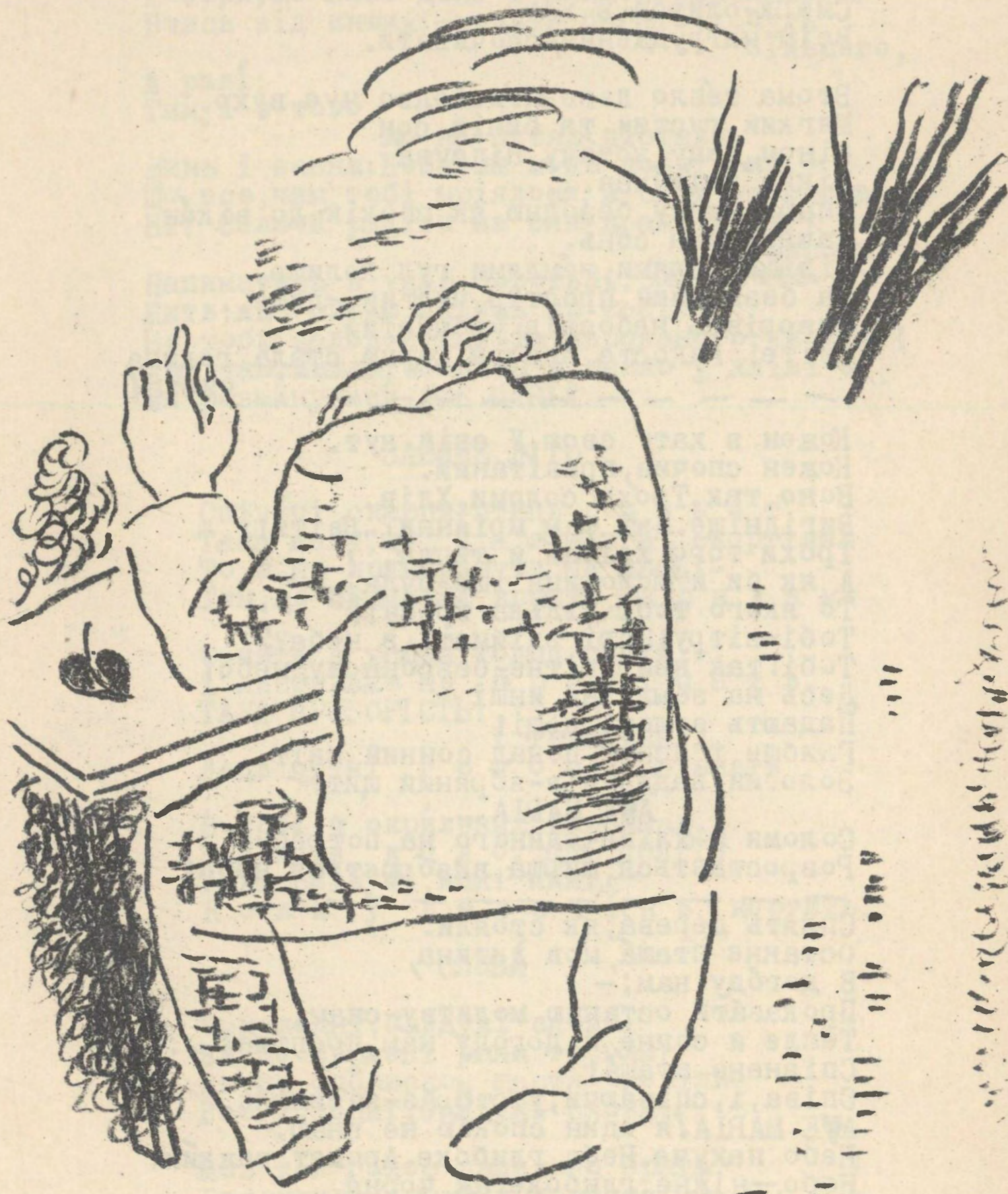
Поможи!
Дай не слова на доказі
Неприступна! Т а к ч и с т а — не будь!
Стільки кляму й облуд
Кожна-жінки путь,
Де несила, безсилій, иншою бутъ,
Де губити себе, або дитину...
Поле туманне...
В кращу путь не заманюй!
Офіруй ім себе,
Як вони офіруються в світі коханням!...
Порожні поля. Самота смеркання...

— — — — —
На колбверті стрів череду.
Як музики сільського весілля не в лад
Хвиля гомону в лунах пішла...
У смеркальних полях загубилася...
Небеса, всіять зорь, розступилися.

Коливаючися ззаду за чередбю ступав
Дівчина молода, міцно-телеса
Ставлючи важко червоні ноги.
Кладу очі на її тугі перса.
Клуби широкі, хвилькі оглядаю.
Маш!

З тої думки-в инші думки!
Які стрибки!
Все стрибки, що життям-на пусте
Пострибавш! ...

— — — — —
Надбеним полоком...
З печі крупником, свіжим хлібом
—вулиця.
Городами конопляна задуха...

Handwritten notes in a cursive script, possibly a different language or dialect, located on the right side of the page. The text is partially obscured and difficult to decipher.

Саді із горобами в хатам туляться.
З лук вогка лепеха,
Смерк-оливою в хату...
Всім натрудженим, спочивати.

Втома тепло давенить. Ледво чув вухо.
Мягкий, густий та синій сон
Сіном, лапу котячу підсува...
Вікна задмухав...
Синю, зоряну безодню, як спокій до вікон.
Начарована снь...
Тільки: ділями, землями гул колише,
Та безмежний простір, чистий, — дише...
Визорівсь небозвід урочистий.
Світе! Радосте любови. Серцю стала година
чиста!

Кожен в хату свою. У свій кут.
Кожен спочив, привітаний.
Воно так. Трохи соломи. Хлів.
Вигідніше. Які там мріяння? Квіти!
Трохи того хлібця й тепла,
А як би й молодиця іще була.
То якого тобі дідька треба!
Тобі вітру! Зорі здімати з неба?!
Тобі! так непривітне, безсонному, небо!
Десь на землі, на инші
Падають золоті дощі!
Глибше і ясніш понад сонний світ
Золотий задзвенів-зоряний щит:—

AVE MARIA...

Соломи й хліва, єдиного на потребу!
Розростається, ширша, визбрюється небо!

Сплять дерева, як стояли.
Останнє пташя, мов дитина,
В догбду нам:—
Проказати останню молитву, снам,
Тепле й сонне, в догоду нам, поспішав...
Спізнене пташя!
Співа, і, співаючи, у стораз-засипляв.
AVE MARIA! я один спокбю не знаю.
Небо пахуче. Небо глибоке. Аромат важкий.
Небо, — ніжне, глибоке, аж чорне.
Немов очі любої у годину...
Жорнами
Навалили важкі думки.

Світу иншого не придумаш. Кинь!
І бери, що несе день і шлях. Більше. Мало...
Вчись від инших: — хочуть багато, хочуть
більшого,

А раді,

Тим, і з того, —

що на путях дістали.
Кинь і засни. Побачиш може добрі сни, —
Що все, чим тобі мріялося, в світ яв'ю-стало.
Ні! Сплючи радити на сни, краще в люту

Напинатись в удар боротьбі. Як ворогів.
Жить, як ситим, далось не тобі!

Не тобі задоволення із дарованого, чи мрії!
Хви там, иншим, соломка и тепло у хліві є!
Ми розминулися АВЕ МАРИА.

БАБИНЕ ЛІТО

Співучі скарги-птиць о д л ь о т
Така жага, що, д а л и н и, скортіло!
То ж не примерзнути НА ЛЬОДІ-
Тим, що БЕЗМЕЖКА краять, — к р и л а м!

Сочить в усюда холод синій...
І листя-вже не п р и м і ч а т ь.
ТАКА ПРОЗОРІСТЬ!

І тремтіння...
Ледь чутні г о л о с и пізнають

В собі й окрілених глибинах.
Замкнути к о л о. ДНІ ПОЛІТЬ
Такі співучі, ясні нині, —
К о л и у д а л е ч і н ь кортить.

СЛОВА

О, холодні, байдужі слова!
Ви, що серцеві рани труїли!
Ви, що сдблиском шастя горіли-
Все холодні, байдужі слова.

Мов той голос далекого брата
Зворушили думки й почуття,
Ви, на грані пітьми й небуття,
Стали відгуком давнього свята

ІНТЕРНОВАНІ

Дорстокий день цій осени недобрій.
Чи довго ще? Вже кажуть близько... Там!
І сонце-там, заходячи за обрі
Сліпило очі, на останнє, вам.

Із рабства в рабство йшли-
запроданці, ізгої-
Що щастя рідних піль не визнають, ні дня!
Що вольний труд не в радість їм звидняв...
Осінній вітер терпко, в неспокої
Палить чоло, а серце спік в піснях,
Що воликів куркуль згубив, - порозганяв...
В піснях невольників-онуків що ізгоями-
/Під турком краще вам, ізнову, як тоді/...
І смерклося, у мертвому спокоєві
В ланах, у млоких-в неживій воді.

До панських економій вас на працю
Не к звитягам ведуть. Сліпих. Раби рабів!
Ще ж ви одстбляли в боях-грудьми оці палаці,
Щоб пан роскошував, ви-в гній його хлівів,
Щоб панові життя, йому погноєм ви,
І захистом від судної руки братів-
Ще б пан утримався, іще б пожив!

ПОГНОЄ!

В злобі і сліпоті-бредіть, такий ваш провід!
Блудіть, нещасні! Може хто й прозрить,
Як серце спалить гнів, зітне кутками брови,
А вигук-годі! Міддю прозгучить.

ЯК ТРЕБА ЖИТИ

О, ночі насолод моїх, гаряче-млобних!
Що вас спрагою, як в пустелі-пить.
Мо' взавтра ми вврем'ю! Так поспішайте жити!
Земля сьогодні в цвіт, але чатує осінь!
Чекає сніг в хмарах-щоб нас рядом прикрить,
Щоб скути й замирить-на все-дзвінкоголобних.
Так пийте світ. Весна! Дивись! Вона аж
проситьсья!
Цілуйтеся і регочіть-мої дзвінкоголобі!

Ляж у траву. Собі, щасливий, смійсь!
Хмарки слідкуй. Оті вози, як срібні-оце злив!
Для бурі інші-мідяні. Ти регочи, щасливий!

Пливуть хмарки. Спливають дні.
Прокинешся, на завтра вранці;
Світ новою ! Поспішай,
Ще поки бачити безкрай!
Ще доки сила є. Ще доки ти рухливий!
День, крок один, і ближче до могили!

Напасуйсь лúками-медíв! /
Пяній у травах: - аромáтом. /
Квіток, що уст: - зацілувати!
Не смій шукать старих слідів! /
Щоб, а ні менту на 'днім місті.
Питайся вітру-ясні вісті!?

Небо. Зелень. Води. Камінь!
Все, що на путі!
Слухом, Поглядом. Руками.
Всім, що маєш-братъ, хотіть!

Тóго свіжого блакíту!
Вмита рбсами земля!
Гей! І хто не дозволя?
Гей! І хто там, що не сміти?
Все бажати! Все горіти!
Жити! Жити! Жити!

А може, - ти здурівш. Послухавш старечих
осторог! ?
Підеш в покору богові? Законові? Тоді пропав!
Готовий!
Роздумай! Бог чи шлунок... Справді таки бог??
Чи скнар-холодний розум... Може бог він? Що ви?

Хай щастя кожен, кожен пє!
Себе хай пізнає-на всіх, у всьому!
Хай не пита-твое? мое?
Що тільки сили жий, аж
на ті смертні втóми!
Бо, як вона із тіла душу пустить
Там хай буде її дозвіль!
Хай сну дозвіль, як гнитимеш в могилі!
Сьогодні? - Це-не в нашім густі!
Сьогодні нам не розважать, а жити!
Сьогодні: ворухітися, хотіть!
Ось воно-слово!
Що з його, із сабого-вже летить!
Від щастя день і від захоплення-
аж світиться!

Оселям: сон. Путям: розваг.
Відваги! Все бажать новбго!
Хай там бурмочуть, Блазень! до порогу!
І не пускати його! Не вірити на шаг!
Такого не пускати. А краще, то звязати!
Звязати, замкнуті! Запхнути в темний
закут!

Бурлакувати! — душа; прибудина, собака,
Що з неї крім жаги нема чого узяти.

І справді. Ця спрага!
Все ширше, більше мати.
Якого біса треба оцим жилам?
Нового! Мало все.
Усе жадна, ця сила!

Хотів: і квіткою чувати.
Щоб світ баревно чути й звати!
Ідіть пити сік! Пяніти ароматом!
У пестоц гарувати ідіть,
—мої дівчата!

А иншого, як схочете?!

Ну! — Відумаю слово
Яке-нове. Або нове чуття.
Це дуже просто, як на версти
тягне

Штукар баревну бинду з уст!
Роскошам літа-ввесь наш густ!
Підшкрябаних, прилизаних і чемних
життя не нам! Іх стоптані путі!
обгризене! Зашмаляне! Потім
В счах, у голові, як в тому шлунку-темно!

На кожну пору і погбду!

Пригбді кожній та нагоді,
На кожні мислі і слова,
На день і ніч, на тишу й гамір,
Він завше пружний, зичний намір!
Отут, у жилах-кров сміється!
Гей! Одмикайте! Серце бється!
Як з моря хвилею-переливається!
блакить!
Ласкавитися нам! Нам цілуватись-
-жить!

І низиною і на горах,
У середземлях, та на морі-

На кожне плéмя, кожну статъ
і вік:

Він зичний-все бажає чоловік!
І, доки аж не скрутять вязи,
Чи не запхнуть кудись у кут,
Ми так-що крови хмель нам скажуть,
На щó оті чуття порвуть!

Світ охопити! Ширше! Більш!
Все зміни! Хай дзичать, що гріх,
Що змінювати-зраді варте!
Оцю безсилъ берить на сміх!
Це ті, що крок, — ступить не варті!
Хай сплять, в кутку цвілому приють!
Нам путь одна, бо змін: як змієм —
Ми світу добувати, братъ...
В цей доказ ім, час марнувать!

Там, десь... Спіткаю, може, предків.
Агов, старі! Здорові, будьте!
Онука дуже ви не гудьте,
Що він блукає по путях,
Що він весну́ обрав за стяг!

Путі-вино! А вже, як вхопиш-
її за стан! Ії за стан!
Волосся її-пахне тропіками!
І ти вже цілий, цілий п'ян!
Захопленню-землі не стане!
Найкраще, взять її за стан!

І будемо у двох в раю ми!
Це як-то знають молоді!
В найбільшій захваті-тоді-
Імя і путь оцю придумали!
А, що пручатися і невдоволеність
вдавать: —
Воно, жіночий звик, — щоб муж умів
зломать.

Моя кохана! Моя люба! Мила!
Нам злить ~~тіла~~ як ці роті!
Я покажу щó маю сили...
Так обніму, аж хруснеш ти!
І в небо хочу я дивитись
стак /казковій, чарівній/...

Щоб у твоїх очах відбите...
І чув я ввесь, як ти тремтиш!

І, мов злилися. Ти лежиш...
І довго дихать твоє тіло!
Щоб шкіри пружний оксамит
Ізнову, заново, що хвилі!
І його пестить, цілувати і горить!

І все ізнов! Роспочинають любить
У більшу міру. В досвіт кращий.
Нічні години що лічить?
І день новий із ночі хачів
Глянь! Видирається на світ!
Як ніч спливла-і не помітили.
Натомлена з пещот твоя кохана спить.

І що тих слів! Питать? ізнову?
І жить спрагою! Спрагло-пить!
Так, щоб нестямно, щоб не вбого-
Як личиться весні, - зцвісти і плід!
налить!

ІКАРОВІ СКЕЛІ

До сонця ближче бутъ. Задхнутись, так
блакитом!
Пяніщим мли низин, а спопелить-на сонці.
Ікаре! Глянь! Бже день на вечір клониться
Знялись до світла ми, а в тьму, як бутъ-
летіти.

О, велебо висот! Всіх вища муко бою!
Проклятого простором і жагою серця хмелю!
Там-в певному себе, у мудрому спокоєві
Приинять, добить-чекають долу скелі.

А ВАС!

Заслінюючись: - та хиба!
Лінохувати-цій голоті?
Чогось хотіти? А, робота!
А ви-, роботі? Кровним потом
Сліпили очі ви хоч мить?!

Останок поспішайте жити!

Бо криворотим криком санжолотів
Уже зближ гаряча вам доба!
Суворим вироком: А ВАС.

Страшний простір у кров!
І бурю в зцілі мури!
Тортур тепер-заплатить вам-доба!
О, стерво прокляте! А ВАС!

НА ПОГОТОВІ

Під тягарем віків
Єдиним криком-жить!
Повітря, сонця пить,
Землею володїть-
Не тягарем віків!

Не спать!

Здобути! йти!
Як вброга, рви воздух-словом!
Мій брате! Сестро! Ти!
Усі-на поготові!

ВОЛЯ

Ночі. Дні. Потоки. Зливи. Гроби.
И-по над шляхом-сестрички берези.
Так на все життя.

Та ні, одного ранку
Мисль і волю випустив, що бранку ..

Серце взяв.

Поклав його на лёза.
Коливав, як ранок, -млу у плі...

Гостро і непевно.

Тужній, -воле!
А вогнями мук-поїв. Гартуйся, казав. Краяв!

Понад шляхом-

білії берези.

Пісня піль.

І вітер... у безкраї

1924.
Плеш.

КВІТИ, ЩО ЇХ ЗАБУТО НА ЛАВЦІ

Безсоромна троянда і три гвоздіки.
Хто вас загубив? Забув чи покинув?
Раптом-пахощ любої-знайому і дику
Почув. Як жива-притулилася тілом.

Міський парк. Вечірня, завше п'ятай-година.
Нагота пелюстків, що не в біле, несміливе,
Що у мрії, в нятяку... З дня-розвидняв би.
Ні! Червона і дика пристрасть у світ!
Доторкнеться-життя спопелить!
Вас, згорівши чи подолавши-лишили?
Самоті смерковій тут мені викладати...
Вам, квітки, у спорідненість-туга нестямна...
Викладати споминам, що ми згубили,
Забули чи нас забули, між дням.

ОСІННЯ ПУТЬ

1

Добре знаю. Вона туди не ходить.
Чого, справді, блукати межами та бурянами?
Вітер колотить неба брудного в'бду.
Осінь. Кінчати-з мріями і казками.

А спали-в дзвінкому золоті днів!
Було стільки, співучого, що стелили його
під ноги...

Ех, запальна молодість!
Видумас, аби потім зрікатися, або кпїти.
Вона темна, кожна жінка. Вічна ростайдорога.
Іти вторганим. Прожитим-жити.

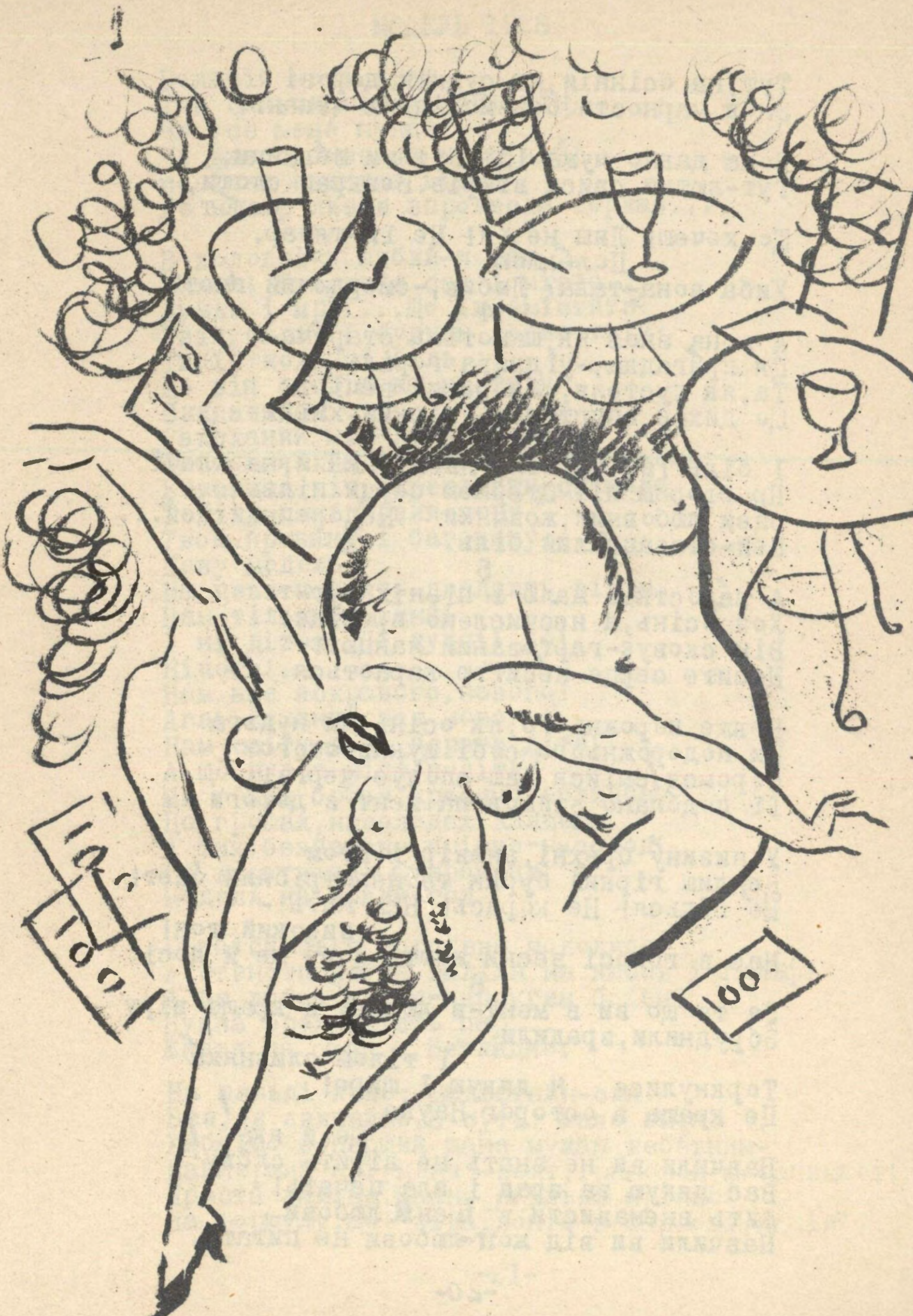
2

Я ж не чекав, що по літах
Змах отих вій і темний погляд,
Щоб струнко, як на бурю-щогла...
Щоб серцеві, як в сільцях птах:

Болюче, страчено забитися.
Тут-ще обвал! Іще-лавина лав!
Тут, -в безнадійности, не вірючи-любити.
О, ні! Такого не чекав.

3

У зойках вітру, у глухій тривозі
Глухонімих, безумних цих смеркань

Тут, на осінній, на сумній дорозі
Знов марности безвісних чекань?

Вона давно чужа. Іде путями лѣкшими.
Тут-лютий свист вітрів. Безкрай слоті,
болот.

Що хочеш! Лиш не їй! Не їй-тягар.

Полѣкшою
Хиба вона, така? Любов, - смердючий гнот?

4

А вона знов як шамотінь старѣча-
Ця пригадка, - уїдлива горіль...
Та, як пустеля, скорбний вечір
Що дихає спустошенъ гіркий хміль.

І біль. І знову біль. Дяга, важкий, на плечі
Просторам літ. Стернею серця піль.
Оцей любовний, жовчний. Недоречний цей...
Цей-стозалѣклий біль.

5

А паростків жалю і пізніх туг-
Хоч осінь, а нечислено зростає.
Він сковує-гартований ланцюг!
Несите серце-неситтю карається.

Невже порожнього, як осінь чи нудьга
Ти подорожнього собі шукав-отого?
Соромся! смійся. Лиш спокус черга!
Ії подблано зійшов на мент з дороги

У низині брехні, зневір і втом
Де-лиш гіркий бурян та непотрібний бсет!
Не гѣдься! Не корись! Нам жить -
високий тон!

Нас в голосі весни життя зовѣ ще й досі.

6

За те що ви в мені-в людину й краще віру
Збруднили, зрадили.

І тілом слизнякѣ
Торкнулися. Я дякую. І щиро!
Це краща з остробг. Наука.

Ще й яка!
Навчили ви не знать, не вірить слѣву.
Вас дякую за зрад і зла печать!
Жить зненависти в імені любови...
Навчили ви від жон-любови не питать.

Болючій ночі край.
 Той сон-чи заблудивсь він,
 Чи усе менé шукає?
 Чи вже одбився й не пізна?
 Нснішає квадрат вікна
 Де вітер листя зпроквола торкає...

В холодні-у шибкі-чолбм...
 Глянь! Просинає сад і місто...
 Думки і мрії...Що їх змістить?
 Твій біль? І будням запит твій?
 Твоїй коханці біль,
 Що він скоріш на містику
 Скидається...
 Закоханий мій гімназістику!
 Питаєшся? Та що питать? ось маєш!
 Безсонна ніч, окресливши, ставляє
 Тобі у день новий-жону,
 Твою провину і баговину:-
 Нову модель
 На девятнадцять-двадцять вісім.
 Нам тільки новини!
 І ні дітей! Ні кухні! Де!
 Нічого!
 Нам все яскравого, нового!
 Ага! Коханця все нового!
 Нам світу, а не порать діти!
 А що нудот нідé подіти:
 Ми голим брови, красимо обличча,
 По грошах, насолодах кличемо.
 А тих: безбарвно, прісно-насолод!
 Не кров-вода! Сукровиця!
 Модель на новий год.

О, абісинська королево чоколядо!
 І стенотипистка, вміла на любов і гольф?
 А де любов життю-напругим болем?
 Нудна брехливість пар...
 Життя на спад...Безладно.

На шильді ясно: Мюльштайн-син.
 Все, як звичайно. В суті: мало змін.
 Хиба, що в перший шанс мужам кебётним-
 Найперший аргумент:- сект, грамофон, мотоциклет!
 Проста заміна. Марно стільки мріяно!
 На формулу, що "віра, конто в банкові, надія".

Які ще там дурні легенди?
Тверда валюта. Стала рента.
И дістанеш кожну у аренду,
Щоб насолоджувався,
Чи й більшим-марнувався—
На безплідному лану...
Любов? Товари́ськість?
Ще згадувать цю глупу давнину?
В таку порббу хочеш гнать жону?
Вони жадні себе та світу і найбільше-нині.
Любов,- з тих що писалося: "пасеться десь в
пустині".

Смішний напівзабутий архаїзм!
Тепер простіш.
Емансіповано. Відкрито механізм.
Всім ясний, спрощений годинник.
Часу не гайнувать! Почать з кінця!
Ну що б іще тянуть—тих мрійних вступів
плинних?
Першопричина прбста-и край!
Вона одна-потрібна і незмінна!

Простору злякані и обмеженню себе
Ворожі та чужі-живуть з тобою птиці".
Тобі товариш-може? тобі матір" сниться?
Що,- з марности, аж бліднуть твої лиця?
Ні! Недокровне, і жадне, слабе
Безмозкле їх, егоїстичне серце,
Що гістери́чно бе у курячі реберця!
Калейдоскопом: тічка и сучка—
Цвіте емансіпована міщучка!

Не сподівайся з уст побарвлених також,
Що там-вино є.
В отих устах-заховано світам
Пусту і хору хіть. Сукрвицю із гнбем!
Отруя ненаситности безсилої-світам.
Ні матір. Ні коханка. А ні друг...
Світа..

Що є ЛЮБОВ!

Любов, це в життю-усе дати і брать.
До любови-счі, тіла кричать!
Бе, як жити, -мусить любити людина!
Мент без любови,-гинеш.

Дна, чиста-тіло віддасть.
Мудрість досвідчена-спокій віддасть.
Одзювна душа-свій вогонь віддасть!
Залізо чи камінь-теж!-свою часть!
Бо серце: в голод любови:-ніж!
Бо, голоду серця,-найтяжча мука.
Багатий життям: многе любить,-дав...
Бідний, скупий, - той, - хиба-роспику!

Але кожному присуд: віддати все-
Коли хоче жити.

Нам земля-в цей закон несé
Сил, призначень:-

звершити!
Бо любов прийде, не питаючи:-на!
Наперед зумовлять, обчисляти
Не любовні путі... Сувора, земна,
Не в небесний етер-вітати!

Зуби затяті! Сціплений п'ястук!
В напруг! До смертельного поту!
До найтяжчого вибуху щастя і мук!
Бо любови; усім, що лиш маєш,-у гру!
І палай! Міркувати?-Аж побтім!

ДАРМА

Молюсь задимленій землі
За недосяжне і далеке.
Молюся и вірю в смерк тих літ,
и тобі, намарне, ніжність плéкаю.

Все, як на суд твої,-упімну,
Хоч не прийдеш ти; знаю, не спитаєш!
Як в пам'ять, у твою, в сумну
Обмити серце я вертаю.

НА ПРОБЕСНІ

Пусте!
Та ми ж-, в обох, дзвінкі!
Це тільки гра,-удаваний ваш холод!
С, моє щастя! моє золото!
-Цілунки ваші-на смаки?! Які?
Обурена вона. Ага! Ви,-ось який!
І холодом, зневагою, як молотом.
І що зроблю? Весна. Чи ж винен, моє золото?!

Ну, що мені із радістю? З тривогою
Порадити? - Не слухає вона.
Байдужая пішла-байдужою дорогою.
І Молода така, а сонна!
Вже прівесна! І, а ні руш!
Рятуйте! Вєсно! сонні душі!...
Зіми-останнє. Від твого закону-
Законові життя байдужі,
Що з них, мов ти, на новий сніг-затужиш.

Ні! Ні! Пташки, як хміль, уже несуть із
вирію!
Хвилююче дзвенять. І немов повинь, кригу-
Всю скутість, всяку стриманість ломаючи,
Життя, що то не вичитали з книги-
Буває і кипить. Шумує-на весілля!
І як мені, коли не знаю чим-
Збудить, привабити?
Чуття, немов пляхи-одлігам-задиміли.

Все ви. Гей, дівчино! Не жарти! Як на те
То я не сплю. Ідїа не йде до рбта!
Воно, - як збудиться, то все і розметє!
Ну усміхніться ж ви, коханаая турббто!
Було: сніги Зірчасті ночі сині,
Байдужість. Спокій. Світу-замелє.
Була, минулася, життя холодна стриманність!
Незацікавленість зіми, - це все було!
А нині-теплий-по світах
Вирус вітер, в жилах бродить!
Неспізнаному щастеві-свобода!
К хмаркам, промінню, квіти зводить
Весни весільний зелен-стяг!
А ви-усе мене обходите!
Все обминаєте життя.

ЯСНИЙ МЕНТ

А нині, ясний мент одін став.
Питати. Це кінець? Де він?
Яку весну мого дитинства
Півсон, в схвильованість одлиг?
В пробудження життя, у рушне перемін-
Гудуть жуки, потік, проміння, дзвін?

Яку любов, яку ласкавість
Несе ця прохолодь вітрів?

Це, коли пристрасно-лукава,
Що, без вагань, їй все віддав я-
Знов тільки загадка. — Котрій
В примхливий вигиб тонких брів
Все, як на ваги дав, и згубив...

І кілька днів... і каламут...
Все не пізнав, аби бажати.
Невичерпаностям весни палати!
Від уст її-жадять отрут.
Тобі мов життя неславне!
Покірне серце мов, на!
Лиш насміхатъ. Одного зна!
Така приваблива і лукава!
Життю й весні-отрутна слава...

Вже все-в одні бажання, слово!
Вона мені-керує все!
І так ліниво мука ссе!
Несе кудись у безвість-повінь.

В МІСЬКОМУ ПАРКУ

Так цупко за горло. Та вирвався, свисток.
Напружено. Різко. Сильніше оркестру.
— Швидко лімонаду, пива ковток.
Пригода! Щось з колії. Де це? Десять тут!

Збігаються люди, діти і пси.
Навипередки. Що там? — Цікаве те диво!
А він: — за паркан-важкий скок. Аж присів.
Глибоко, на цілий вечір, зітхнув.
Бувайте здорові! Щасливі!

Зловили? Бачили?
Втік? І зловив?
Поліція! Це! — І то, детективи!

І знову-нескінчений анекдот!
Що те безробіття: — злодійств, аж нахабно!
Оркестр спускає з цепу фокстрот.
Сьогодні-украє. Вавтра-ще ширший рот!
Голодного... Власть би мені! Показав би!
Бо ще-й революцію там. А їм що?!
Гав ловить ця влада. Свинство!

Обдумані вирази, рухи-ізов.
Чистий театр-оці променади!
Ну, в'яяти хоча́ с мелоду любов
Пари в сусідстві....

Холодні, як жаба!
Фонограф-слова. Манекен-рухи. Кров?
Кров, пристрасть? Шкідливо!

От, внаїдилось!

Хвилюються-в чемний, прилюдний блуд.
Дражняться в міру. В міру-обняти.
Ім все до-ладу і до-міри-кохати.
Ну, -розум в цих є!-Будуть люде!

І нудно ж мені! І встроїв би ножа-
Із нуду, чи заздрости... Так от, для спорту!...
Чого цей, частіш, не трапляється жарт
З буржуа?

н б-то-різав. Навчили ж, до чорта!
Так нудно! Із доброї сотні цих пар
Закоханих. І так... Лиш в одній
Стрункої, смаглявої дівчини-жар...
Побачив я в погляді-блиск неспокою!
Благословенний блиск,
Що стоплює камінь життя, як віск!
А інші-усі-який зиск!?
Із тисячі-маю сьогодні-тих-двоє!
Вона-і той, що скоком утік.
Осяйний, -електрики й радіо віку!
Так тяжко живого знайти чоловіка!
...Коли б вже ти в рямцях жити, назвік!

ЗАКЛИКИ

І
Ізов-тих ранків терпентіна
І простору-лунка луна!
Глянь, навіть тінню, по-під тинню
Бує, зацвіла весна!

Дивись! Сміється-Навіть; по-під тин!
Квітками-смітниками!...
І нам би усміху знайти!
Найголсвініше! на путі,
Охоплювати світу. Чути-звірем.
На голос крови. Вперто. Широ.

Ці пупянки квіток, ті перса
В любовний, перший рік дівчат.
Та посоромився бі Уперся
Понуро супитись, мовчать!
Мина весна! Життя мина!
Ти б краще-ширшав у світі-луною!
Як вітер, все: незаспокобно!
Загорклини самот-не знать,
Бо не напрошуватиметься до віку!
Ні сонце, ні весна. *Самому здобувать!*

Понурий! гідь бере. Подумаєш! - Жона
Тобі проситиметься: хочу, щоб щасливий!
Весна, що сяєва-сповна...
Сам: жити, рухатись... Все диво!
Іди! Хай пристрасти олива -
Гамус - юний хміль вина.

Роскрили обрії вітри!
Веселий світ, дзвінкоголосий!
І того за ніч! Підросло все!
І криголім-весні. Нестрим.

Гей! Всім бажанням, снам-що бачив -
Замріли весняні степи.
Пестися в теплім вітрі. Пий -
Вин сонця! Даль зеленомрбку!
Стоять на місті, не стерпи!
Ну хто там-ще дрімать? - Ледачий?!
Я взявся цупко: чути, бачити,
Я з того міста, що ступив -
Так, цілий, - в світ! Хай і на вдачу!

ЛІТНЯ НІЧ

Жить! Змог, що переможних стеж!
Ростерти межі! І ростер би!
Уста, що словом мук роздерті!
Цю рану, - рвану по краях, устами теж.

Солодкий-у полях туман.
Дівчата-в молодість, дурман
Зовуть-дзвінкоголосі, яснозорі.
Нічний, таємний час оман
Піддайно струтні де тіла -
І таємниче-зичні зорі.

Нічні часи, де кожне серце-зна,
Спізнається без слова-серце кожне.
Бо взяти світу, всього взяти можна!
Ідуть в гаї, лягають, як луна—
У трави густі та п'янкі—в серця і тіло!
Бо-збільній молодости-творчости скортіло!
Бо-ім простір, і вітер, і весна.

А тут: не розірвуть. Любовю.
До серця, камінь, приросло.
Недбала падь. Ти вся, як стерте слово!
Ти засмороділа, як падаль, джерело.
Нічого не навчилась. Не забула.
Путь щастя, вспять звернула...

В СНІГАХ

Гасне твій спів у снігах.
Ген... Ти, аж ген. Забуттям і спокоєм.
Тільки німа нудьга
Тут, довгу ніч, зі мною.

Я-веремією. Казкою сну!
Сну, як снігами, ця ніч, горіти!
Згадку забити лишче. Зімнути!
Голос той! серце скорити.

Незрозумілий я.
З мук, що погромлені днями,
Виросла мрія моя—
В небі палахкотіти вогнями!

Ти ж: це-всталена колія...
Де, мудрій, бігать-за снами?
Холодом, бурею спалений я—
Вірний, -в своє. Все, так само!

Але заглохли в суглобах поля.
Серце мов-безумне тобою—
Як немовля-себе намовля
Стале, однаке-йти за тобою.

Зойк-як день: погас у снігах...
Тут глухота... Бо світам-стороною!
Сіла в кутку чорна нудьга—
Цілу ніч-розмовляти зі мною..

ПОСЛАНІЄ

Міцна, як вітриол, гостріша за мороз!
 Люbove, ти, — що стільки коштувала!
 В несамовиту лют, безсилі, півні слюзи-!
 Мій зов-без бдзову, що й зненависти мало.

Брежлива подруго! Зрадлива ліпото!
 Це: гірше мук-мені в знаттю отому,
 Що стратив стільки сил, і віри, і надій-
 За несмак цей тупий, за непотрібну втому!

Хвилину! дощ; там: сніг! О, проклята поря!
 Так лихоманково шинків гарячі очі
 На жовте світло-з каламуту ноці
 У паний гамір звуть, — ще раз сказати: гра!

Воно-гірке знаття... Йї серця бракувало!
 Для неї-щоб тобі, — за відданість... Ходім!
 Ходім в шинок. Ми по шинках: життя... А то...
 давно б вже мали-
 І зласну жіночку, і мягку постіль й дім...

Осінній вітер стогне і сичить.
 Осінній вітер-друг. А-подругою, курва!
 Раділи ми на весняну, — на бурю...
 Хвилину: дощ. Там-сніг. Так завше у ноці...

Осінній вітер стогне і сичить!
 Жага моїх пустель! Моє несите горе!
 Я вийшов пошукати у ноці
 Любови людської, мо' їй: за світла-сбромно?!

Наївність, наготу-у вірі-показать?!
 Признатися, що серце жде, вартує...
 Вогка, запряла ніч. Ніхто ніде-не чує.
 І марно: вірити. І марно: когось звать.

Риплять ворота? Деревя? Це пари!
 Ліжками-ті-брежливій-риплять.
 Тут: хрипло кличе тінь-на тротуарі...
 О, люта ніч, що в ній-спокійно сплять!

Воно ж болить! — Гостріш вістря ножа!
 Мій зов-без бдзову-тобі, тупа самице!
 Любов, як вітриоль, — це, що в пустелях сниться...
 Хоч серцю і життя... Та пху! Ну, хай іржа!...

I

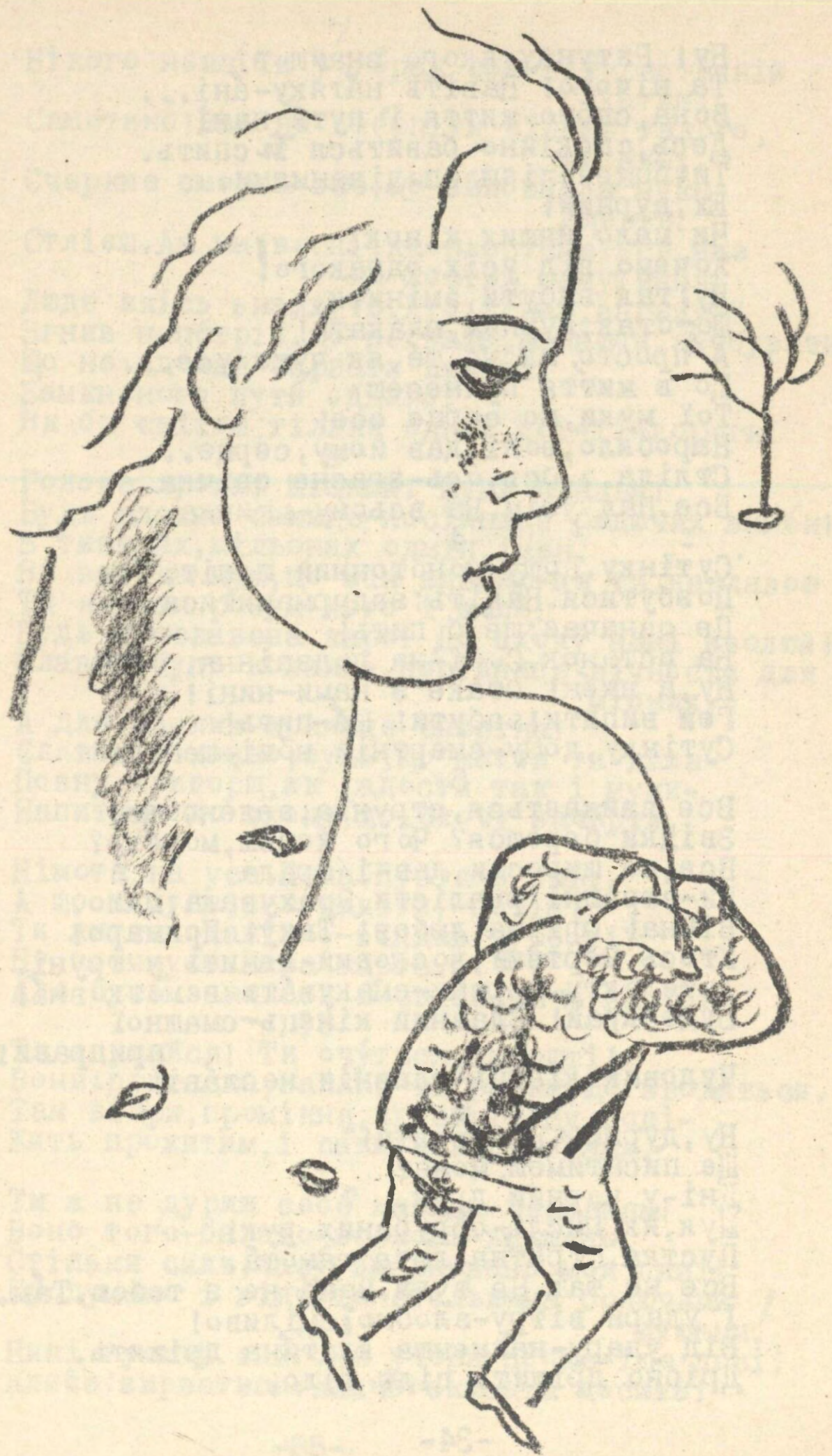
Дурнувата закоханість...
 Ні! Єдина, велика любов - до безтями!
 Так? Ще гірше. Ріжними ви путями
 Завзялися іти і жити.
 Й-нічого. Тобі-тісно в світі.
 Пустка в хаті.
 Прибере хто? приладить?
 А ні спереду, а ні ззаду...
 Пустка все, бо її не-має.
 Сірий день-піщаною горою
 Задушити, поховати-зсувається.
 Ти, мов сохла рослина.
 І-тижні, дощі ці!
 Де він, світ, як павяче перо?
 Сірий смерк. За вікном, через відро,
 Через верх, як душі дірявій -
 Дощ осінній, слизький. Нічого ласкавого!
 Вечір-дотик смерти. Моторошної - руки.
 Ти закинутий в самоту. Ти оглох. На віки!
 Оце й світ. Цілісінький. Світ, що сонцем,
 - мовляв, ласкавий!
 І розсівся на цілий вечір-чорт його
 знає, чорний птах!
 Ти-в пустелях дурної любови...
 Ти-у несамоовитих снах.

2

І дріжати-стукіт. Хтось усе береться
 за двері.
 І в дійсности. Не видумка.
 Не на папері віршем. Ні.
 Ти її чекаєш.
 Вона зміст, почуття усіх днів!
 Що там, у світі? Дощ? Сніг?
 Стукіт і тінь по-під двері. Ляка він.
 О, смертельний листопаде! Будь славен!

3

З дня у день: спраготá, пустеля.
 І гремить у тобі, як порожня бочка.
 Зойк минулому. Невсіченого бажання біль.
 Ге любовного того чаду-похмілля...
 Накудкудакала - спомину квочка.
 Ну, впорядкуй її! - Святий релікварій!
 А що божевіллям-у одчайних днях?

Ну! Рятунку якого знайшов?
Та нічого! Навіть нятяку-ані...
Вона, свбго життя і путя пані
Десь, спокійно бавиться ~~и~~ спить.
Ти: божеволіш сподіваннями.
Ех, дурний!
Чи мало інших жінок?
Хочемо від усіх однакого!
Ну: так забути, змінити,
Що, отак, дурнем, плакати!
А просто, як не те, як чуже усе...
Що в життя принесеш?
Тої муки, що серце ссе!
Наробило, волі дав йому, серце...
Стліла... Ось, ось-згасне свічка.
Все. Над усім. На всьому-мжичка.

4

Сутінку. Дощу-монотонний шепіт.
Позбутися. Навіть: задурманитися.
Це означає: ще б пити!
На останок. Собі-на подзвіння.
Ну, а вжеж! Отак з нами-нині!
Гей випити! забути! Ще-пити!
Сутінку, дощу-смертній ночі, шепіт.

5

Все ввижається, струнка, зеленоока.
Звідки берешся? Чого хочеш, морбко?
Все, по ширости, дав-і брала.
Ви-страшні реалісти. Зрачувала: мало.
Вічна! офірна любов! Тьху! Примаро!
Хтось мертвий, восковий-лежить у труні.
Інтелекту-червям-смакуватъ в мозковні!
Буде-край! Славний кінець-смашної
приправи!
Чудовий кінець-славній неславі!

6

Ну, дурню! Божеволій!
Ще писатимеш, може?
Дні-у чорний друк.
Мук, як мислі-обрубаних рук!
Пустка. Стратна, люта самота.
Все не так. Не туди. Вона не з тобою. Там.
І удари вітру-злобної, сміливо!
Від удару-найменша клітина дріжить.
Дрібно дріжить ціле тіло.

Нікого нема. Ти у ⁷ гóрах сам-в туристичній
хатині.
Самотинó! Вже не стéрпіти більше такого,
як нині.
Счеркне смерть-все, що вíповнила мýка
вщерть.
Стлієш. Аж на весні, як плесті́меться вже
по костях павутиння:
Люде якісь знайдуть. Хто згнів, загинув?
Згнів непóтріб, що не вмів, палаючи, здобувати,
що не здолав зірвати печаті
Замкненого путя́ одного,
Як би світом тільки одної, тої-її-дороги.

8
Голосе крові! Міцний! Будь сла́вен!
Будь славна самице-носі́лнице родючих вимéн!
В тисячах, мільонах одмін, імен.
Як забуде муж, що він влáдар-це ти не славою
Ти каравш розум його і волю.
Будь прославена каро! До схочу́ нині вволю!
Славна будь коханко, носі́лнице ві́чності для
міцних,

А для кволих-кринице смертна!
Славна, коханко, будь, що життя ти дала-
Повну пригорц, як радості так і муки-
Напитися до схочу, до схочу зачёрти.

9
Німота́ на усе. Нема. Пусткою світ.
А що ж буде, все нидіти, - пóтім?
Ти життя отакій-о-віддав турботі?
Ну, покинула. Бита карта.
Але путь замикати в світи-чи ж варто?

10
Ти одумайся! Ти очу́ться, нарешті!
Вони: пригадка, заклик-ті ранки, що зводяться.
Там вітри, проміння, простори! Ну, годі-
Жить прожитим, і сититись-рештками.

11
Ти ж не дуриш себе́ марним чеканням!
Воно того-багато-всякого-здушено.
Стільки сили, часу́ змарновано, моя пані!
Продумано і відчуто стількома болючими
душами.

12
Нині густий сніг. Як учора псчав-іще досі.
Кличе: вирватися. Кличе: сказати досить!

Усе занадто починати, кличе.
Сміливий-стань. Не буди нічку!
Прокладай по неторканім-слід, по білому.
Хиба варто отак привязатись-тільки до тіла?
Жаль-забий! Життя: велике, чисте кохання!
А ні сліду. Чисто й біло. Послухайте! Сніг!
Я забув. Я вам вибачив. Занадто все-моя пані!

ЛІТНЯ НІЧ

Над прирвами обрію-темна трава.
Ніч буйна. Трійлива. Червнева.
Де серцю облісні греблі порвають,
Де все-у пещоти хотінь заливачуть...
І бачить... Торкатися радісно-мева.

Над прирвами-виріс ночі бурян!
До любої ближче. Світ мацати насліп!
З віків, на щоденне, старе-поховать-
Зсувається ночі насип.
/...и тримати в руках своє щастя?!/...

Щоб ми, молоді-без тягла вже могли,
З світанку жити з-занадто. Стати.
Що тільки здобне, тепле-імлі
Молоко... А вільгить-в цілунках, потати.

Латаття-вєслами. Люба моя!
Дитячий, лоскотний лепет!
Млосні коліна в човні цілувать!
І трепет. І захвату-зорі роятъ-
На щастя сон-злот -Ніч вертепом.

КОХАННЯ

У весняну блакить небесні поштарі
Бють крилами, що радісна нам вістка!
А ми-не спали до зорі-
В захопленню весні, у новознайден зміст їй.

Ласкаве, аж придуркувате. Бачиш
Де б не пішов. Довірливе, добряче...
І тільки пристрасти жага вартівно-зряча
Все простягає рук.

А ти від щастя плачеш?

Здружилася з дитинством знов.
Моя мала Звіря кохане.
Дні-роздобрили. Чисто: - ханом!
Ситяться... "О", свята" любов!

ПУСТЕЛЯ ЛЮБОВИ

Пливуть у млу ставні, сторожкі вежі.
Ти-в смерк, задумано-к вікну тепер присів.
Зворушенням твоїм забракло мислі, слів
На цьому, на варткім часі
Що мукам він, збентеженню.

Ніч. Затирає усе. Ростуть: - найперше-межі.
Деся статились в імлі шпичасті вежі.
Це ніч. Твоя. Що у страшній красі
У мовчанці, безрухости замежить: -
І ти, що жить спрага, себе на смерть даси.

У зоряній, важкозерній росі
Нам ночі Темний світ. Страшний тягар носить.
Любови й злочину-однакове безмежжя.

А зорі! Зорь! Цих, марности вогнів!
Байдужих в наш напруг. Високих, по над будні.
Як зводить будівель-даємо обрис трудний...
Важкі та строгі-...и хилять небосхил
Вітри, що їх не чуть. Що-зорями прибили,
Мов дэв'яхами, цю тиш... Тиш часу злого,
судного.

Лиш зорі. Безліч зорь. Вогні далекі, чудні.
Ви, блудні марности... Однаково, від давен
В пустелища любовні-спраг носити,
Безплодно гинути в сухих пісках невситних,
І битись ніжністю-об камінь...

ВЕСНЯНОГО РАНКУ

Весна. Пташки. Сади.
Базари: голосніш.
Це: вулик-навстях вулиці!
Глянь, сонце, нам сюди!
Вона прокинулася, тулиться...
Вітри-в розкриті простори, сади...
Поцілував — лице... Тепер-сюди.

Ласкавими очима вітер.
Пахне все цвіте!
Йому на зустріч сміх. Одвітом!
А холод? Давне? Непривітність?
Нам пам'ятать-вороже те?
Чи нас, міцних, чи нас, ласкавих!
Ти нині-спробуй...
Пелюстками нині!
Ти снігом більш не заметиш!
Ми щирі і сяйні-веселим світом!
Авжеж!

В світі пішло живе-теплом.
І граєм: певний, свіжий воздух.
Усім-весна. Старе на збм!
На серце покажу-світ-ось-де!
І така мені ще нехить, лінь
Від любих одірватися колін-
Піти кудись у світ,
На когось працювать.
На цій землі-великий непорядок!
Чи ж так від любих-одривать!?
Та почекай, ворожий і павучий гаде!
Ми ще заплатимо! заладимо!
На когось, на чужого йти-далеко...
Коли приємно тільки з нею. Легко.
Іще полєжати. Ще мить. Іще хвилину.
Йти до чужих-такая мені лінь.

Потоком у вікно-проміння рине.
А, в нього, кров дзвінка і в пісню
Голова.
Кохана! Але ж ти, от дивно це!
Що-дня дорожча, та нова!
Непізнано нова. І нині...
Дай пити див, не надивлятися, щасливому.
Що-дня нова. Дорожча. Дивне диво!

Веселий зір-
хова.

Примружеться.

День:

пещотно ущасливлений.

І тулиться міцніш.

Гаряча-обняла.

І кровю, жилами-солодка, п'яна мла.

Коханий! Сплю! Мене ще не буди!

Поцілував щоку... Тепер:- сюди.

МЕДІТАЦІЯ

М. Рильському.

І поб'раємося-в такім щасливім світі...
В погожій літі...щиріх, свіжих днях.
Як навманя ходили-іще діти,
Зарядив хтось, що можна й штучно жити...
А схаменутись...півно здоганять...

В руках-синиця...В небі-журавель...
Жить, не боятись осени. Ні ночі.
Так жить, як жон любить-охоче,
...А, десь морями, блудить той, порожній
корабель
Летючого Голандця-и Мефісто-регоче.

КОХАННЯ ЛІТНЬОЇ НОЧІ

По третіх. По півнях. Як не пускав,
Та вирвалася. Власне, мов пробілася
На вітер, пробістір-кров. І пл'оменем
схопила.

Ніч. Дикий степ-високих, чорних трав.
Туман лугами-тепломрокий-став.
Ця глухота-дремна, що, дика в силі, душить.

Дурманом-ніч. І нагота її,
Що йдолищем над вікі-виставно
І панівно-світилася. Чиї
Які, не одолать, усе хотіть, ласкавої,
На досвітку-невситні голоси? .....

Найвищим, найвимовнішим із облів!
Непогамовні впертості бажань!
Мов полум'яне, у сто-явах кохання,
Що землю-на-живе та неживе-розкблює!

Я ночі цій-на голос крови, ввб'люю!
Вогнем, що клекотить, -згартований і
спражений!

Собі тепер, що сил, відважною рукою
Любови і землі-

так сміливо
відважую.

Засмуки.
1926.

РОЗЛУКА

Білою хустиною помахує.
Що далі, вперед- меншає, маліє!
А крилами, в блакить-забили птахи...
ПРОЛЬОДЬ не ба-зломана.
Світ весняний-шаліє.

Вже МАНДРІВНИКИ до нас...-вертають
З вирію.
ІЗ ПІВДНЯ БЛЯСК НЕСУТЬ
До нас-од з й м к у-втомі.
Ім байдуже, що, у покинутім кубліє!
Що покиді торішнього, соломи.

Ти, з білою хустиною,
Вже-й не видати-навіть!
БЛАКИТЬ, ЗАСЛІШЛЮЮЧИ,
Крилами ширяє!
О, моє серце! СМУТНО І ЛАСКАВО!
КОГО ПОЛЮБИМО?
Кого ШУКАТЬ-чекаємо?

НА МУЗИЦІ

Дівочих мрій всі ніжності ПАЛКІ.
Юнацька НЕНАСИТЬ, та хтива, з і д н а ТУГА.
Всіх СНАГ І СИЛ, в єдином у напругові
У дотик, у ЛІТЬМИИ-коханого руки.

В тремкі вхопили В ПІХТІ-згук и,
У мовчанні РОСКРИТУ, СПРАГЛУ МУКУ...

Нот корчаться на племінь
хробак и.

Й розбещує жагу солідку
В себе закоханий скрипаль,
Що послідовно, як на чотки-

НАНИЗУЄ ЧУТТЯ, НАДІІ ТА ДУМКИ...

Щоб в дотиках спалилися дівчátка
біля юнаків...

В мент щастя

АЖ НА СМЕРТЬ

короткий.

1927. Прага.

МИСЛЬ

Найм'якша постіль-од віків,-багно.
Найприємніше:серце льсне,підступне!
І той,хто зброй об ворога не ступлює
Роздлубує життю філософічне дно.

О,тмяні сидюхі! Осіння комашня!
Дентисти власного індивідуалізму!
Вам не пізнати,як дуалізм-монізмом
Стає життю,де в підбій,борня.

ЗОВ ДАЛИНИ

Несміливість і сонь...Чи ж,мухою в укробі,
Коли вітри з морей,на зов земель казкових!
Аж слову клекотіть,-про той,наказом крови
Пах океанії,жорстоке сонце тропиків...

Ще не відкриті землі та шляхі є!
Там:захлинатись неможливою любовю!
Де гордий,став-підносити над головою
Родинний прапор людського підбою.

ХМІЛЬ

Переливається,-в казковій грі-у шклянці
Пахуче,вистояне і густе вино.
Снючи про далечінь-ім впитися дано,
У ясні вечери,коли сказав коханці,

Що не здолати! Що тут:їлкі лиш дно!
Що тут:не сила.Відижду-у ранці.
З-за моря дального привезти їй сап'янці...
О,вітре далини і зови,як вино.

Синіють небеса-смеркань,вагітних злбтом...
Як прбмінні дощі-на мбря гладину,
Так,злітно:мисль,чуття-співать: в тонку
струну...

В такі,аж паморочно...

Радісні-висобти...

О,жити захвате! О,нерозгадне:хтб ти!
Душа і мисль!

Про вашу глибину.

ВІДПОВІДЬ

Путями прощ не ходиш ти, одзобний!
А! Ви, щоб сльинив закут знов?!
Та миру і терпєць! Числє-до краю сповнено!
Чи на простір, або загнити-кров.

В розкриті, у застигли очі
Я-мстливо-іскрою пожеж!
По ворогах забитих/я/-підеш!
В світання-з буряної ночі...
І греблі та межі
Так буде, бо так хочу!
Які-зітреш?

Напругий вітер-зємлі залива.
Ці обрії: важкі ворота-іржаві...
Добі розкрито-у похід державний...
Вам-панахидний зойк-ховать.

Зібрались, сови, в чорні вечері
В свої осінні закутини пліслі...
Гнійниці почуття, та смітничська мислі...
На труд і здббуток живого-опирі...

Домблюйтеся в неба клетотїнь
Костелами давно не гомінкими!
Ніч руку простягї-чадна, задуха димом,
На вас росте-ця велетенська тїнь.

А наше: кров із ран-безкровію стїгмат!
Солоний, гострий-бою аромат!
Нещадний, мстливий вїход-вас стоптати!
Вас крском в далечїнь-забути в баговиннях.
Не багари. Не знаєш,

ЯРИЛО

Поганська, густа стогне: вєсно! кров...
І зір-у пєрсь-стрілою хижо впеться.
Захланний зір... Прокинеться, забеться
У клітці ребер-серця звір...
Аж барвою знемог дївочий вид заллеться.

Ненаситом жіночих-темних лон-
Жаждучої безодні-голос, очі...
Захочеш так, що стнеться, що схолоне...
Що стерпне світ. Скажи! Так жити хочеш?!

Із далині століть-для поколінь чергі
Важкі ланці-життя кувати-ляжуть.
Це: вийдуть з м'ороку. Хай-рушники повяжуть
Діди дебілі. В хустці-пирого...
І наварено медів барила...
У рік, у добрий-обдарив Ярило...
...Красо дівоча. Парубоча сила!
Ставайте в красний кут-на зміну!
Хай ярина рвучка, заглушить озиміння!

ВЕСНЯНКІ

Вимовно-збвні від узлісь-співають знов
дівчата.
Тривожний шепіт ловить в листю вухо.
Весна виводить кров, що стала, мов на чатах...
І пах молодив. Тіл-міцна задуха.

Як дикий воздух: свіже, молоде...
Усе розпалене і спрагло-войовниче.
Під шкірою-пружнявиться, гуде-
Кров, що велить і кличе.

Дівочих голосів м'який там м'який збв,
І ліній тіла біг-як спів, що рве...
Що все його б ти слухав...
Межу і міру тут знайшов.
Обняв... і не пускати. Що сили є, що духу!

Вагою квіття схилені куці,
В траву, в сочисту звірині:-зімні ти!
Що-неспокойний бродив, в щерть налитий
Весні... І не засне. Лящить!

Пташва й собі... І ломить куці квіття...
Все голси, що перехресно-світом!
Такі важкі, благословенні спраги!
Що світу здобувать, до наготи-звільнять!
Дівочий зір-вимовнище всіх-блага!
Вже руку простягнув. Уже кипиш:-обнять!
Бо насолодою, дурман весни-ця ніч зовється!
Тривожна ніч, якою править кров!
Якою кров, здобути світу-рветься...

1925.
Г. Черношце.

ВЕСНА У ГОСТІ

Щоб-нестидким устам-міцна́ рука була,
Щоб м'яти трави-парубкам, гуля́
На все-хватка́ і смілива-жить-сила...
На посаг, на багат, на всіх дарить-Ярило.

И зеленомрока ніч. Досвітниця чадна...
Ставна, як дівчина. Гаряча в своїй мльбсти...
Це-Дель!-Ярило! Це весна!
Весна-у гості!

ЗЕЛЕНЯ

Сочісті зелена.
І сонцем золотіє шкіра.
Путям, що так дзвенять,
Життям-на серце-звірився.

Він не ляка, цей сніг,
Що з пелюстків пахучих...
І любій-все до ніг,-

Що радує і мучить...

УРИВОК

Сичати сірчанім дощам,
А градом камянім-побити!
Ця,- в котре ? марна... О, як бй то!
Як би-не мисль!

Це- не ляща
Тягнути десь, у соннім плесі!
В сонь сподівань-діди могли
Тягти життя свого суглій...
Вона-швидка́ і необлєсна
Отут судьба-лягла на сїна...
Життя:-струною біг. А голос:голосіння.

ЗНОВ ГОЛОС

Як папороть казкових снів-
Під місяцем-в ласкавих мевах
В тон вітряній брешуть пісні
Мені ізнов... А світ, росте він!
Знов чую владно я в собі
Прихмєлено-бадьору, впєрту
Кров мандрівничу-боротьбі...
Відвагу і любить... І вмерти.

НА ПРОЩАННЮ

Світанку склінь розколивали
Хрипкі сірени та гудки...
На рельсах дальнього вокзалу
Уже проміння заспівало...
...Бив телеграф свої крапки...

Прощань схолблої руки
Не знаючи, як буть, не одривали...
Цей-споминові-мент важкий...
...Криваві-дневі пелюшки
Вітрами в даль-світ напинало.

На марне звірившись...гірко так пізнав:-
Що-все глухі-вони-серця...
І лєкше жить-не віривши!
А палко марив я і ночами писав...
Захоплених, несамовитих віршів...
Ви пожиточнішого, врешті, пошукали б!
Так. Лєкше жить-не звірившись...

Не віршами. Тепер: девіз на біржі!
Усладна-жінці-за ману-манна...
А може, краще так! Було ж: на спад!
Все гірше...

Дай серце... І питать: к чому?
Пшениця, цукор, дерево, кавчук!
Це-так ціна!
Кого́ цим вчу?!

ДОКІР

Думалось: кожен-Адам.
Рідні: земля і небо.
Боже! Дитячого сну-потіхо!
Сили твої... На все і на всіх!
Людам і зємлям... Годам...
Кожному зріднености-так же треба!

Ждав, що з мого ребра-жону
Зробиш.
І світом, цілим: родіна!
А тут: пустельні, чужі... не кленуть...
Навіть... Що рідних? Навіть себе не
знайдуть...
Чорна, тяжка година.

МІСТО

Мійський, столунний шум. Крицевий та
чегунний.

І суєта. І дим. Росте у день, як хмара.
Що мозок і душа: жагою, летом: юні...
Душа і мозок... Мязи, нерви: струнами!
В напруження! У чин! У дію. На удар.

Шумлива пристань! вируй з людського руху!
Віками тьсане — ізвобдь, добране каміння!
Могутнім гомоном-упитися і слухати,
Як нам тужавіють століття и покоління.

І путь нова, прямá-залізом.
/Простелене у даль пасмо/...
Плян інженера: у майбуття-віза...
В майбуття-всі можливости завізвано!
И завізані добі, ми це дамб!
Порвати мертві петлі, меж...
З баур, вибоїв гниловёрбих,
З обмежків-випростаться! Стёр би
Широкий, вільний шлях —
—минулости лейнб!

Бо хочемо, так і данб.
І діять, жить: безмежно.

Нічним полям у каламут
Експрес зірветься.
Двигтіти, миготіти верстам!
—Не чумаки посіль ідуть!
Онука стала кров така швидка!
Це-міста-у світі-залізна рве рука.
Що-слабше тіло и серце, так порветься,
Коли вона торкнеться.

Як перші зустрічі-тут селюхб лякають!
Цей камяний полон-иому навзрідь!
Де, тягло по ущлинах
Задимлених проулків-проривають
Трамвай —
В згублені, забуті вечери...

Схвильований селюх тоді шукає парку,
Де б, жадібно, в сухітні зеленя —
В зів'ялі зеленя-по небі-за тим згърком-
Де місяць, зорі-дивиться, обнять.

Обнять, як матір в давньому,
Розлукою-порігги!
Розп'явся б на воротах-там, в селі.
Але суворим зростом доб, землі-
Ти, кводий, незмінити переможних літ-
Не стримати ході.
Ні! Покоряйся, знемогий!

Хай, далі обрію-із поколінь-
Ізвик ти не дивитися...
Інтересом,
Так даль сусідового плоту чи межі...
Тут: серце міста і доби. Жадне!
Вагітне світом!
Йому із каменю-росте.
Залізом жил,
І пломенем руди, і дурманами мислі:-
Сурмити волю на безмеж, безлік!
Що вивершить добу, сам вивершиться:-
Чоловік!
Твоє старе-ми в кут затиснемо!
А виходу тобі: скоріше б вжився, звик!
Бо так! Тепер любити двох; -
Не волю й місто, братіку мій менший!
Що ти прийшов з села-
Нуждою гнаний-житьь.
Не будь розгублений,
Де вік: в залізний...
День: у шик!

З ДІВЧИНОЮ

Всміхнеться, гляне.../Хитрі, обережні/...
Вивідує, як підступа він, обраний?
Брутально енергійний, та збентежений
На все й усіх-хоробрий
Иду, п'яно, поруч. А весна: дзвеніти!
А серце: пісня півени і лоскіт!
В наївне слово-будемо, як діти
Пяніти і радить...
Її волосся.

Я пахоці пянкі пружкого її тіла
Вдихаючи; хильоць-в цілунок-обніматі...
Ось тут, і зараз... Так, припасти сміливо,
Як ще до перс, тоді, навчила мати.

ПОВОРОТ

Іржавіс вода по замулених плесах.
Як вимерло село. Ні душі. Всі в полі.
Прийду до дому. Ніхто не стріне.
В хаті пустка і тиша, що серце вколе.

Сяду. Розгубив-сміх і сні по світі.
Пожежами випалив. Заглушив-залізом.
Певно з цього мамі коханій
Тая, сліз павутинь, все у очі лізе.

Як вони? Стягнуться на корівчину
... Діжку огірків насолили...
Спокобем поліття осяяну хатину
Очі безслідно лишили.

ЗНЕВІРА

З.Б.

Погорблені гори мандрують у далеч.
З вікна вагону-ліси... лані.
Чого вони хочуть? Чого їм мало?
Куди тікають вони?

Звичайні: коперта, марка і дата...
А от, порожнечі-на цілі світі!
Всім у світі: здобути щастя і свята.
А я?... Так нічого... І нікуди йти.

ГОЛОС

Той голос і той зов, що пнувсь понад ріллями,
Де, в клекотах, вітри й могутня сонця ватра...
Любов і зненависть... І чистота і гріх...
І в муках-сміх... Суцільно злитні... М'арити...
Йти блукать вечірніми полями...

О, як затримати шалений біль і сміх!
Світ форми! Лінії-ось: -розповзеться-пляма!
Все бачу лінюха, раба, як двійника...
Все бачу плазуна-вимблювати гріх...
Та смерклі небеса, закляті глухо, в камінь!

Не в горах ти. В багні, що кбло замикá!
Однакова всім поривам, вікам...
Сипка піддайниця-земля-гнітить і замикá!
Багно, жона, земля, що процвінуть-квітками!

ВЕЧІР

Тихі, йдуть у порожні алеї...
Напругі перса уста покусані.
І знав він добре. Чогось для неї!
Бо мент, і згубить

І не може, а мусить...

Тихо йдуть в порожні алеї...
Де сині тіни по слідах цілються,
Де над чорні, смуткові туї
Прозоре - вечірне мовчання - вартує

Як у горло - гостро-згорклина настурцій...
О, чом ти, по іншому, боле? - Чого нам?
Жінка і муж - і кожен по своєму
Відчувають...

Далеко пісня-луною

Вечера чорні вбди-все вище.
Мусів. Не знайшов. І всіх мір перевищено.
Порожні алеї. Смуткові туї.
Вертають. Тихі, чужі-глухотою

ЧОРНЕ І ВІДЕ

І

Ворожість слів став співзгучна.
Спад, зріст у лавах. Як магніт
Присуджений чуттєві мучить
Цей-витворений, зламний світ,
Що, в душу, проклят-жінкою, любовю...
Який плачу життю - в найвищу, у ціну.
Землі - за гру високу. За струну -
У вищий, чистий тон - плачу життям і кровю.

2

А лиш весни короткої прилив,
Ще, доки ніжність - не зросла у пристрасть...
Цей воздух переливчастий і чистий
Крихкий одлунням-радістю втопив...
Лише одлигою в таку пору
Прозоре небо, ясний смерк-по снах...
Морями радості, де зично теплі зорі...
Де, по новому, крил пташиних-змах.

Смеркальним небесам, це світло їм - звідкіль?
Смеркання довгі - у казкову пряділь...

Хмарин...А прилетіли ластівки,нараділи
Такого,що все-пестоц-або хміль.

І тільки мені слів-ворожість вперта мучить.
Тих слів співзгучности,що в мислях все
плетуть.

Н з вітром-став тривогам нерозлучний,
За вітром в землі я,де пелюстки мете...
Де серце в захваті і болеві-росте.

СЕЛО

В сотки поколінь,тисячами тих літ...
Однако:вродитись,хотіти,біль випити...
Селянська доля коло землі,
Де колос-жезлб землі-
В руках,як в жерця-у Єгипеті.

Однаково-з усміхом темним-підняв.
Землероб його-люблячою рукою.
Побожність ріллі-кожного дня:
Снопи,корови,купи гною.
Закон,що в-Пилипівку-сина женить,
Пашню,аж подорожча,тримати...
Горілки...В обжинках,хрестинах-залітисся...
І бить когось слізно-і люто гуляти.

Колос в руці,а приплбдам-думки:
Пудами,корцями,мясом...
Побут,що зрушити-годі.Важкий.
Відосіблений,вмежений,ласий.
Довго і трудно в землі працювать,
На ласку бога-природи-звірятися.
Волами думку,як ниву піднять...
В життьовому теплі звіряти!.

Все:замкнено в обрії.Ще-в прадіда сні!
Буття,що ні мент,ні крихта-дарбвана:-
Де богинею щастя і множини
На поріг-круторога корова.

ДОСВІТОК

Ще прбсонню димлять розлбги,
Іскрить крупнбзерна роса...
Та-небу,-розливають яса...

І зводяться на всі дороги
Вітри, з повсті мягкой-сонно...
Густий туман-ще далеч стеле...
Та сходом -неба /храму/, стеля
Ясніша-божеством-у вірних-жданий сон.

А нам:нап'явсь, зайнявся схід!
У м'який блиск проміння-небо!
Розцвівсь небесний-рясно без.
Нам, в теплій прбсоні не треба
Чудес і божества. Радіє крові гін!
І зводиться хотіти, -дужий!
Всім тілом. Бути:все!напружився!
Небес лункий-розколювався,-
Ударив вітром дзвін.

ОСІННЄ

А нині день, як струмінь золотий.
А день, ласкава, лакома безодня.
А день:нарешті знайти-
-Ще крок! Напруг! Прийде! Буде!-Сьогодні!
І щастям серце спиниться на мить-
Всю життєву-пізнавши шир нестерпну.
Дня золотого воздух стерплий,
І синій холод вітер струменить.

КЛОПІТ З СЕРЦЕМ

Із лона темного-народжений на нобо
Встаю: весні і світові-офіра.
І спіє, як у полі жито, слово,
І ненаситно:міра.

Із лона темного-на хміль змагань і муки
Народжений, я в боротьбі за щастя.
Світ, все що на путі, взять в люблячі, у руки!
Корити, як не дасться.

І-я капличка-в лагідному сні...
Бува:сором'язна, аж кривавиться-мрія...
Що стільки зла упертого в мені,..
Що хижий муж, не будь инак-такий я!

І, в ясну сутінь повних вечерів
Душа-ось, ось..Молитись вже здолає!...
Та він-удар. Жорстокий спохмур брів...
Вбив серце. Молот:звівсь. іду-покорять безкрас.

РОЗЛУКА

Не уступишся? Впертий! Так нині
Це-в останнє!-Рівняє плечі.
Піднялася-рвучка-в далечинь.
Закусив уста. Не перечив.

Залишився-в болючім півсні.
Пережить. Відшукати, жагучий,
Те, чим...

Як же ласкаво мені
Ти співала. Робила останні дні.
Певно, думала, менше б він мучився!
І вже ген...ген...Далеко...Далеко в житах!
Така легка, крилата, без ноші.
...Щасливішому буде її покора-в очах...
Вже, на зустріч йому-йде, хороша.

День згорає. Сижу, як приріс.
Біль-дарунком-в мов безлуння.
А від неї, заходу вітер-ніс:
Запах тіла. Вогкий цілунок...

1943.

СУДЬБА

Годині пожару і бурі-
Присуджений, твій звівся вік.
Бо не болоту, не бабрі,
Не в сонь гірку, дідівську-звік!
Скажений живчик!-Крови двін-
Несамовито, люто об'ється!
Це твоє серце?

Так!-Моє це!
В нічних темнот-лякливо синь.

Мистецтво! ----- **Іраціокальке!**
Не перекажує, не дає доказів, не топиться в риторичу, дидак-
тизмів. Ляко зворотити-лице. Псевдомистецтво. А
от: сублимувати первні твого життя, вай, наготу бою,
показати фразою не приховану. Чобото кині так мало,
з тям, що в нутрі, болять вилизти спертанті на поезію.
Рачіо-розум, казка, політика - посплювувать, мислю.
Мисль - викликає потуги. Поезія - навпаки. І функція-
в сексіліті, книжкє: - ке кручкє; роман: - ке роботи, а
вірші, - ке сервока шаніка. Вірші: - сублимують-всєактивно
життєве з життям кожного, ані звідси, де вже ке рїка,
а туга по рїках, зик до них-а тоді, сугресіво розрушавши,
книжкє вже чині мисль, кидати ка світ рачіокальке-єто.
-Двоплєновість. Сюрреалізм. Сексілізізм. Ірацірізізм.

ОБКЛАДИНКА

ТА МАЛЮНКИ Ю. ВОВКА

А. ПАВЛЮК

СУМНА РАДІСТЬ	1919
ВІНОК	1919
ЖИТТЯ	1925
ОСІННІ ВИРИ	1926
БІЛЬ	1926
ПУСТЕЛЯ ЛЮБОВИ	1928
ПОЛИН	1930
RELIQUAIRE	1931

